

Ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Παρισίαις ὠφέλιμον βιβλίον ἐπιγραφόμενον *Μικρὰ χρονικά τῆς ἐπιστήμης*, ἀναγκαῖον εἰς πάντα ἄνθρωπον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα ἐπιστημονικὰ μὲν, ἀλλὰ καὶ, οὕτως εἰπεῖν, ἐγκύκλια διδάγματα. Μεταξὺ ἄλλων διδάσκεται τις τὸν τρόπον δι' οὗ δύναται νὰ μετενεχθῇ εἰκὼν ἐλαιογραφικὴ ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο πανίον, ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην σανίδα.

Προσάπτεται πρῶτον εἰς τὴν εἰκόνα διὰ κόλλας περιχοῦσης πολὺ σκόροδον ὠμὴ μέταξ (Soie écrue) λεπτοτάτη. Εἰκοσιτέσσαρες ὥρες, ἔπειτα, ἐπὶ τῆς μετὰ τῆς αὐτῆς, ἐντελῶς ἀπεξηραμένης, τίθεται φύλλον χάρτου ἄνευ κόλλας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕως οὗ ἡ εἰκὼν καλυφθῇ, ὑπὸ πυχέως στρώματος χαρτονίου. — Τοῦτου γενομένου ὁ τίναξ ἐξαπλοῦται πρηνῆς ἐπὶ τραπέζης λειοτάτης. Καθιστάσι δ' αὖ-ὄν ἀκίνητον διὰ ταινιῶν ἐκ χάρτου ἢ πανίου παρὰ κολλητικῶν. — Μετὰ ταῦτα διὰ πρίονος καὶ βυκάνης, ἐὰν ἡ εἰκὼν ἐπὶ σανίδος, ἀφαιρεῖται τὸ ξύλον μέχρι παρὰ τὴν εἰκόνα· τὸ δὲ λειπόμενον ἀποξέεται ὑπὸ χειρῶν ἐπιτηδείων καὶ μετ' ἀπείρων προφυλάξεων διὰ ξύστρων. Ἐὰν δ' ἡ εἰκὼν ἐπὶ ὀθόνης, βρέχουσι καὶ ἀφαιροῦσι ταύτην εἴτε εἰς μικρὰ τεμάχια, εἴτε κατὰ κλωστήν. — Ἄν μένει πλέον ἢ λεπτοτάτη ἐπιδερμὶς κεκαλυμμένη ὑπὸ στακτοχρόου στρώματος. Τοῦτου ἀφαιρεθέντος διακρίνονται καθαρῶς τὰ ἱερογλυφήματα, τὰ προσχεδιάσματα καὶ ἡ ἐν τούτοις πρόπειρα. Τὸ στακτόχρουν αὐτὸ στῶμα ὑπάρχει ἕνεκα τῆς πρώτης παρασκευῆς τῆς ὀθόνης. Σύγκειται δ' ἐξ ἰσπανικοῦ λευκοῦ ἀναλελυμένου εἰς ὕδωρ περιέχον κόλλαν, καὶ δι' αὐτοῦ ἀλείφονται καὶ αἱ ὀθόνη καὶ αἱ σανίδες ὅπως λειανθῶσιν αἱ μικραὶ ἀνωμαλίαι. — Δι' ὕλης ταχέως ξηρανομένης ἐπιτίθεται ἐπὶ τῆς γυμνωθείσης ἐπιδερμίδος ἄλλη ὀθόνη, ἄλλη σανὶς, πιέζεται διὰ κυλίνδρου βαρέος, προσκολλῶντος ἐντελῶς αὐτὰς εἰς τὴν ξωγραφίαν. — Δώδεκα ἢ δεκαπέντε μετὰ τοῦτο ἡμέρας ἐκκολλῶσιν ἀπὸ τῆς τραπέζης τὴν ἀνανεωθείσαν εἰκόνα, ὑγραίνουσι διὰ σφογγαρίου τὸ χαρτόνιον ὅπερ ἐκκολλᾶται μετὰ μεγίστης εὐκολίας· τοῦτο δὲ μόνον λείπεται ἡ πλῴσις τῆς εἰκόνης καὶ τὸ βερενίκωμα.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, τὸν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως Κυρίου Εἰρήκτου Βερθοῦ ἐκτιθέμενον, ἀνεκαινίσθη ἡ παριστάσα τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ εἰκὼν τοῦ Ραφαήλου, ἡ ἐν τῷ Δούβρῳ γηράσασα καὶ πρὸ δύο ἐτῶν ὑπ' ἐντελοῦς καταστροφῆς ἀπειλουμένη, ὥς καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐν ταῖς τῶν Παρισίων μουσεῖσι εἰκόνες.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐφόρου ἐσώδρακον ἢ οὐ; Ζήτημα σπουδαῖον συνταράξαν ἐκάστοτε τοὺς ἀρχαιολόγους τῆς ὕψηλίου, καὶ λυθὲν τέλος πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν Πομπηίᾳ κατὰ τὴν ἐφημερίδα *Italia* διηγουμένην τὸ πρᾶγμα οὕτως·

« Ἀνακάλυψις ἀξία λόγου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Πομπηίας Κυρίου Ἰωσήφ Φιορέλλιου· προχθὲς (4 Φεβρουαρίου ν. ε.) ἐν ᾧ ἔσκαπτον εἰς βάθος δεκάκις σπιθαμίων, ἡ σκαπάνη ἐνέσκηψεν ἐπὶ μικροῦ σωροῦ νομισμάτων καὶ κοσμημάτων. Ὁ Κύριος Φιορέλλιος ἐξηκολούθησεν ἐπιμελέστατα τὴν ἀνασκαφὴν, ἀφαιρὼν τὴν σχεδὸν στερεοποιηθεῖσαν γῆν κατὰ ψαμίον. Μετὰ τινὰς ὥρας ἐργασίας ἀνεκαλύφθη ἀλώετος τύπος γενόμενος ὑπὸ τῆς τέφρας ἀνδρὸς κατὰ γῆς ἐκτεταμένου, οὗτινος αἱ μὲν σάρκες ἦσαν ἐξηραμέναι, ὁ δὲ σκελετὸς ἐντελής. Ὁ Κύριος Φιορέλλιος διανοήθη εὐτυχῶς νὰ ἐκμάξῃ διὰ γύφου τὸ σχῆμα τοῦ Πομπηίου ἀνδρός. Τὸ δὲ ἐκμαγμα ἐπέτυχεν ὁλοσχερῶς, πλὴν δύο τεμαχίων τοῦ βραχίονος καὶ τῆς κνήμης, εἰς ἃ εἰσέδυσεν ἡ ἐκ τῆς λάβας ἄμμος ἀντὶ τῆς τέφρας καὶ ὥς εἰκὼς δὲν διετήρησε τὸν τύπον.

« Ὁ ἐκμαχθεὶς ἄνθρωπος φέρει ὅλους τοὺς τύπους ἐντελέστατα· μύστακες, τρίχες τῆς κεφαλῆς, πτυχὰς τοῦ ἐνδύματος, ὑπόδημα, ὅλα εἶναι θαυμασίως ἐπιτετυχημένα. Τὸ δὲ περίφημον ζήτημα τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Γρονοβίου καὶ Γρεβίου ἐλύθη· οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἐσώδρακα! Οἱ δ' ἀρχαιολόγοι θέλουσι τέλος δυνηθῇ νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τοῦ τρόπου δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἔδδον τὸ σανδάλιον των, βλέποντες πτέρναν ὑποδήματος ἐντελῶς διὰ σιδήρου περιβεβλημένην. »

Ἄλλ' ἅς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν νέαν ἱστορίαν, ἔασαντες χαίρειν τὴν τε ἀρχαίαν καὶ τοὺς ἀρχαιολόγους.

Τὴν ἄφθονον χιόνα τὴν καλύψασαν εἰς ὕψος ἑνὸς ποδὸς τὴν πόλιν καὶ ὑπὲρ τὸν ἕνα τὸ λοιπὸν ὁροπέδιον τῆς Ἀττικῆς, διεδέχθη βορέας, οὐχὶ μὲν ψυχρὸς, ἀλλὰ ὁρσάρετος καὶ τοῦτον διήμερος βροχὴ καὶ μελαίρα. — Τὴν σχεδὸν ἀχόρευτον ἀποκρέω διεδέχθη μετὰ σεισμοῦ καὶ ἄνευ *κουλούμωρ* ἡ ἀμειδῆς τεσσαρακοστὴ συμπαρέλκουσα φασήλους, χαδιάρια, καὶ φακάς, — ἡ δὲ ἐταιρία τοῦ ἀερίου βάφει ἐκ νέου δι' ὠραίου πρασίνου χρώματος τοὺς φανούς τῆς πόλεως, μὴ ἀκούσασα, φαίνεται, αὐτὴ μόνη τὸ περιηγόμενον καὶ περιχόμενον δίστιχον.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΜΑΡΤΙΟΥ 4, 1863.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ ἀναγγεῖλαντες τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου τῆς Ελλάδος εὐεργέτου Εὐνάρδου, εἶπομεν ὅτι ἡ ἐν Τροιζίνι Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἀνηγόρευσε αὐτὸν πολίτην Ἕλληνα. Ἴδου τὸ ψήφισμα κακοζήλως συντεταγμένον ἢ μᾶλλον ἀσύντακτον, καὶ περιέργως νενοημένον.

« Ἐπειδὴ ὁ εὐγενέστατος ἱππότης Κ. Ι. Γ. Εὐνάρ-

δος, ἐκ Γενεύης ὁρμώμενος, ἀγαθὰ φρονῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ζήλω ἐνθέρμῳ ἐκκαίόμενος, καὶ ἔργῳ τὴν γνώμην ἐπιδεικνύμενος, καὶ ὑπερασπιζόμενος παντοίοις τρόποις τὰ ἰσρὰ τοῦ Ἑλλήνος δίκαια, δέδοκται παντὶ τῷ ἔθνει εὐγνωμονοῦντι εἰσποιήσασθαι τὸν ἄνδρα καὶ μέλος τοῦ ὅλου ἀναδείξαι.

» Τούτου ἕνεκεν ἡ ἐθνικὴ Γ' τῶν Ἑλλήνων συνέλευσις ἀσμένως ἀποδεχομένη τὴν προσφορὰν καὶ πολιτογραφούσα αὐτὸν ἀληθῆ Ἕλληνα καὶ πολίτην τῆς Ἑλλάδος, κοινωνὸν τῶν νόμων καὶ συμμετοχὸν πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιομάτων ἀναγνωρίζει διὰ τοῦ προσφερομένου αὐτῷ ἐπισήμου τοῦδε ἐγγράφου. »

Ἰδοὺ καὶ ἡ συνοδεύσασα τὸ ψήφισμα ἐπιστολὴ τοῦ προέδρου τῆς Συνελεύσεως Γ. Σισίνη.

« Ἐμπερικλείεται πολιτογράφησις εἰς ἀπόδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Ἑλλ. ἔθνους ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν φρονημάτων σας καὶ ὑπὲρ τῶν εὐεργετικῶν διαθέσεων ὅπου ἐδείξατε πρὸς αὐτό.

» Ἡ ἔθν. Γ' τῶν Ἑλλήνων συνέλευσις, πρὶν ἢ διαλυθῇ, δοῦσα τέλος εἰς τὰς ἐργασίας της, δὲν ἐλησμόνησε τὸν εὐεργέτην της, ἀλλὰ τιμῶσα καὶ σεβομένη τὸν θεραπεύσαντα τὰς δυσιάτους πληγὰς τῆς πατρίδος, καὶ ἐλπίζουσα ἐφεξῆς μεγαλητέρας εὐεργεσίας σᾶς ἐπολιτογράφησε.

» Λαμβάνω λοιπὸν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συγχρῶ πολίτην Ἕλληνα, καὶ νὰ σᾶς ἐνθυμίσω ὅτι οἱ συμπολίται σας πλησιάζουν εἰς τὸν ὄρμον τῆς σωτηρίας των, ἀλλ' ἔχουν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἀνάγκην εἰσέτι τῆς γενναίας συνδρομῆς σας ἕως οὗ φθάσουν εἰς τὸν σκοπὸν των.

» Ἐχουν ἤδη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου τὸν μέγαν ἄνδρα λόρδον Κοχράνην· ἔχουν ἐπὶ τῶν στρατευμάτων τὸν καλὸν καγαθὸν Τσοῦρτζι· προσεκάλεσαν καὶ τὸν κόμητα Γ. Καποδίστριαν κυβερνήτην εἰς τὴν πατρίδα. Ἀλλὰ τώρα μάλλον εἴπερ ἄλλοτε, ἔχουν ἀφρευκτὸν ἀνάγκην τῶν φιλανθρώπων βοηθημάτων σας, ὅτε ἡ ἔλλειψις τῶν ὧν οὐκ ἄνευ γίνεται καθ' ἡμέραν αἰσθητοτέρα ἐκ τῶν περιστάσεων τῆς νέας πατρίδος σας, ἥτις ἐνατενίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν πεφωτισμένον κόσμον, καὶ ἐλπίζει ὅτι δὲν θέλει καταισχυρῆθαι ἔχουσα τοιοῦτους προστάτας.

» Ἐν Τροιζῆνι, τὴν 5 Μαΐου 1827. »

Ἐνταῦθα προσθέτομεν καὶ τὰ ἐν τοῖς *Débats* γραφέντα ὑπὸ τοῦ K. F. Guizot.

» Ἐμάθομεν μετὰ πολλῆς λύπης τὸν θάνατον ἀληθῶς ἐναρέτου ἀνδρός, τοῦ K. Εὐνάρδου· τὸ ὄνομα αὐτοῦ συνδέεται στενῶς μετὰ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ὠραίου τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνος. Δεκαπενταετῆς ἔτι ἔδειξεν ὅτι ἦτο ἐκ τῶν πολυμῶντων νὰ ρίψοκινδυνῶσιν ὑπὲρ τῶν ἰδίων δοξασίων· διότι τὸ 1793 συνεπολέμησε μετὰ τῶν ὑπερμάχων τοῦ Λουγδούνου. Καὶ ὅτε ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις καθυπέταξε μετὰ φοβερὰν

πολιορκίαν τὴν πολυδάκρυτον ταύτην πόλιν, αὐτὸς δὲ ζωγρηθεὶς ἐμελλε νὰ θανατωθῇ, ἡ ἡλικία καὶ ὁ οἶκτος ἔσωσαν αὐτόν· διότι ἰδοῦσα τὸν νέον ἱστάμενον παρὰ τὸν θάλαμον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἡ σύζυγος ἐπιτρόπου τινος τῆς συνελεύσεως ὅπως ἀνακριθῇ· « ἄφες καὶ ταῦτον » εἶπε. Καὶ ἐπειδὴ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰς θάνατος πλέον ἢ ἔλπιον οὔτε ἐμνημονεύετο, ἀπελύθη ὁ νέος. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἑλβετίαν δὲν κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς Γενεύην, ἀλλὰ λαβὼν παρὰ τῶν γονέων αὐτοῦ εἰκοσιπέντε ὑπέρπυρα μετέβη εἰς Γένουαν, ὅπου ἐπεδόθη εἰς μικρὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις. Γενόμενος δὲ πλούσιος δὲν ἀφισώθη εἰς μόνην τὴν θεραπείαν τῶν ἰδίων συμφερόντων καὶ ὑποθέσεων, αἱ δὲ δοκιμασίαι τῶν ἐπαναστάσεων δὲν κατέστησαν αὐτὸν ἀδιάφορον πρὸς τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνας. Διὸ ὅτε οἱ Ἕλληνες ἐπαναστάτησαν κατὰ τῶν Τούρκων, ἐτάχθη μετὰ τῶν ἐνθερμοτέρων συντηγόντων καὶ τῶν γενναιοτέρων φίλων τοῦ μικροῦ τούτου λαοῦ, ὅστις ἤθελε νὰ λάβῃ ἰδίαν ὑπαρξιν καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ μεγαλείου αὐτοῦ. Δραστήριος, ἀκμάτος καὶ ἐλευθέριος, γνωστὸς καὶ διὰ τὴν τιμὴν καὶ διὰ τὴν ἐμπειρίαν περὶ τὰς συναλλαγὰς, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν περιουσίαν καὶ τὰς ἐκτεταμένας σχέσεις αὐτοῦ, πρὸς τοῦτοις δὲ (πρᾶγμα σπάνιον) καὶ τὰς εἰλικρινεῖς συμβουλὰς τῆς ἰδίας φρονήσεως καὶ τὸν ζήλον αὐτοῦ. Πολὺς χρόνος δὲν παρήλθεν ἔκτοτε, ὥστε οὔτε ἡμεῖς πρέπει νὰ φαινόμεθα ψυχροὶ πρὸς τὰς γενναίας ταῦτας ἀναμνήσεις. Ναὶ μὲν ἐγήρασαν αἱ *Μεσσηνίαι*, καὶ ὁ ποιητὴς τῶν *Ἀνατολικῶν* δὲν εὕρισκε πλέον δάκρυα διὰ τὸν Ἑλληνόπαιδα τὸν ζητοῦντα πυρίτιδα καὶ σφαίρας. Ἡ ἐπιπόλαιος εἰρωνεία τοῦ Ἀβου περιέφερον ἡμᾶς εἰς σύγχρονον Ἑλλάδα, ὅπου δὲν εἶδομεν σχεδὸν πλέον οὔτε τὴν ἀρχαίαν οὔτε τὴν νεωτέραν· ἀλλὰ τὰ πρόσφατα γεγονότα ἤνοιξαν τὴν θύραν καὶ εἰς πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ εἰς πολλοὺς κινδύνους. Ἀδιάφορον ὅμως· διότι ταῦτα πάντα δὲν ἐξαλείφουσι τὴν Ἑλλάδα πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἀναλαβοῦσαν τὴν διεύθυνσιν τῆς ἰδίας τύχης καὶ τοῦ ἰδίου μέλλοντος, καὶ ταχθείσης μετὰ τῶν ἐθνῶν ἃ τινὰ ζωσι καὶ ἔχουσι βαρύτητα· καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ ἀνώτερον τῶν ὠδῶν, διότι μαρτυρεῖ πράγματα, πράγματα μόνιμα καὶ δημόσια, μέγιστα μὲν πρὸς τὴν Εὐρώπην ὅλην, ἀξιολογώτατα δὲ πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς τοὺς βοηθήσαντας αὐτήν. Ὅταν δὲ τις τῶν γενναίων τούτων ἀνδρῶν ἀποθνήσκῃ, ἔστω καὶ μὴ ποιητὴς ἢ στρατιώτης, εἶναι ἄδικον νὰ μὴ τιμήσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου τοῦ Εὐνάρδου θέλουσιν ἀκούσει οἱ εὐγνωμονοῦντες Ἕλληνες μετὰ πολλῆς λύπης. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλβετία, ὅπου κατεσκεύαζεν ἐσχάτως ἰδίαν δαπάνην, μουσεῖον ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, θέλει κηρύξει τὴν

ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός· ἀπέθανε δὲ τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ὀγδοήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν. Ἰσραῖον τῶντι τὸ ἀποθνήσκειν μετὰ μακρὸν βίον, ἀλλὰ βίον ἔντιμον καὶ κοινωφελῆ· καὶ τοῦτο ἀνατρέπει τὸ ἀποτρόπαιον ῥητὸν τοῦ εἰδωλολάτρου ἐκείνου ποιητοῦ, ὅστις ἔλεγεν ὅτι «οἱ παρὰ τῶν Θεῶν ἀγαπώμενοι ἀποθνήσκουσι νέοι.»

Κατ' αὐτὰς γίνεται λόγος πολὺς εἰς τὴν πρωτεύουσιν περὶ μυστικῶν ἐνεργειῶν σκοπὸν ἔχουσιν τὴν ἀνθρώπῳ τῆς περσούσης δυναστείας, καὶ κέντρον τὸν πρόξενον τῆς Βαυαρίας, ὅστις καὶ ἀνακριθεὶς ἐφυλακίσθη· τοσοῦτον δὲ ἐξωγιάθη τὸ πρᾶγμα, ὥστε ὁ καταλαβὼν φόβος τοῦ πολίτας ὑπῆρξεν ἀνώτερος καὶ τοῦ ἐπικρατήσαντος τὴν Θ. Φεβρουαρίου. Τὸ πρᾶγμα ἐθεωρήθη ὡς πρόδρομος μεγάλων δυστυχιμάτων, ἐξηλείφθη καὶ ἡ ἀπολειφθεῖσα ἐλαχίστη χρηματικὴ πίστις, καὶ ἄνθρωποι εὐποροὶ κατήντησαν διὰ τὴν διακυβὴν τῶν συναλλαγῶν νὰ στερῶνται καὶ αὐτῶν τῶν καθημερινῶν ἐξόδων. Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἦσαν εὐτυχῶς ἐπὶ λακ παρυστάθησαν, ὥς τοῦλάχιστον ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τῶν ὑπουργῶν. Τὸ λυπηρὸν δὲ εἶναι ὅτι ἐγένοντο προτάσεις εἰς τὴν Συνέλευσιν νὰ ψηφισθῶσι μέτρα ἀνακαλοῦντα τὰς αἰματηρὰς σκηνὰς τῆς πρώτης γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. ἔχοντες τὴν παράδοξον τάσιν ν' ἀπομιμώμεθα αἰωνίως, καὶ μάλιστα τὰ τῆς Γαλλίας, δὲν ἀποφασίζομεν τοῦλάχιστον νὰ διακρίνωμεν τοὺς καιροὺς, τὰς περιστάσεις καὶ τοὺς σκοποὺς. Ἡ ἐπανάστασις ἐκείνη τῆς Γαλλίας ἦτο ὑπὲρ μεταπολιτεύσεως· τὸ προαιώνιον ἀπόλυτον σύστημα ἐπρόκειτο νὰ μεταβληθῇ εἰς φιλελεύθερον. Ἀλλ' ἡ ἡμετέρα, ἡ τῆς 11 Ὀκτωβρίου, τοιοῦτον σκοπὸν δὲν εἶχε, διότι τὸ πολίτευμα μένει τὸ αὐτό· δὲν ἔχει νέας ἀρχὰς νὰ ὑποστηρίξῃ· δυναστείαν μόνον κατέλυσε, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἀμέσως ἄλλην ἐζήτησεν ἄνευ οὐδενὸς ὅρου. Εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπῆρχον δημοκρατικοὶ καὶ ἀντιδημοκρατικοὶ, συνταγματικοὶ καὶ ἀντισυνταγματικοὶ, ἀπολυτόφρονες καὶ ἀνταπολυτόφρονες· εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως πάντες εἴμεθα τοῦ αὐτοῦ συστήματος· πάντες θέλομεν συνταγματικὴν μοναρχίαν. Τὰ ἑκτακτα ἄρα μέτρα τὰ θεωρηθέντα ἀναγκαῖα εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς παγίωσιν τοῦ νέου κυβερνητικοῦ συστήματος, δὲν βλέπομεν κατὰ τί ἐνταῦθα, ὅπου οὐδεὶς εὐρίσκεται ἄλλοις περὶ πολιτεύματος πρεσβέων, θὰ χρησιμεύσωσιν. Ὁρθότατα λοιπὸν ἀντέκρουσαν αὐτὰ πληρεξούσιοι τινες καὶ μάλιστα ὁ Κ. Καλλιγᾶς, καὶ ὀρθότατα ἀντέκρουσαν αὐτὰ οἱ ἄλλοι, συμμερισθέντες τὴν ἀγανάκτησιν τῶν συνετῶν ῥητόρων.

Ἰδοὺ πρὸς πληροφορίαν τῶν ἀναγνώστων κατὰ σειράν ἡ περὶ τοῦ προκειμένου συζήτησις·

Ἀνεγνώσθησαν τέσσαρα ψηφίσματα, δι' ὧν προ-

εστάθησαν ἑκτακτα μέτρα ἀφορῶντα τὴν περιστολὴν τῶν τῆς ἐσχάτης προδοσίας ἐγκλημάτων.

Μετὰ ταῦτα λαβὼν τὸν λόγον ὁ Κ. Κουμουνοῦρος πρότερον τὴν σύστασιν ἐκτάκτων δικαστηρίων διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἀνωτέρω ἐγκλημάτων. «Γεγονότα, εἶπε, λαμβάνοντα χώραν ἀπὸ τῆς χθὲς, αἴρουσι πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐγκλήματος. Ἡμῖν ὑπὲρ τῆς συνδιαλλακτικῆς πολιτικῆς καὶ ἐπιθύμουν ἡ ἐπανάστασις νὰ ρθᾷ εἰς τὸ τέλος τῆς μετὰ πρᾶότητος· ἀλλ' ἡ πολιτικὴ αὕτη ἔχει καὶ τὰ ὀριά της, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ ἐπισείκη πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς αὐστηρότητα, καὶ ὀφείλομεν νὰ δεῖξωμεν ὅτι θέλομεν νὰ ζήτη ἡ ἐπανάστασις. Εἰπὼν ἄλλοτε ὅτι τὸ παρελθὸν προσπαθεῖν ἀποκτήσῃ φίλους, εἶχον ἀμυδράς πληροφορίας περὶ τῶν τεκταινομένων· εἶπον ὅμως τὰς πληροφορίες μου εἰς τὸν Κ. Βούλγαρη, ὅστις ἐφριξεν ἀκούσας αὐτάς. Ἡ κυβέρνησις, μαθοῦσα καὶ αὕτη παρ' ἐμοῦ τὰ τοιαῦτα, ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ματαίωσιν τῶν ἐνεργειῶν τούτων, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπαντᾷ πρὸς τοῦτο δυσκολίας τινάς, προερχομένας ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ νόμων, καὶ ὅτι ἀμφιβάλλει πῶς πρέπει νὰ προβῇ μὴ ὑπάρχοντος νόμου, ὅστις νὰ προβλέπῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματος ἐσχάτης προδοσίας.» Μετὰ ταῦτα ἀνέγνω ψήφισμα περὶ ἐκδικάσεως τῶν προκειμένων ἐγκλημάτων, καθ' ὃ μεταφέρεται ἀπὸ τοῦ ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἡ ἐκδίκασις τῶν ἐγκλημάτων ἐσχάτης προδοσίας. Ἀπέκρουσε δὲ καὶ τὸ λεγόμενον ὅτι καὶ μετὰ τῶν μελῶν τῆς συνελεύσεως εἰσεχώρησε τὸ ἐγκλημα. Ἐπρότεινε ὅμως νὰ συστηθῇ πενταμελὲς ἐπιτροπὴ, ἥτις νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν κατηγορίαν, καὶ ἂν εὖρῃ ἔχοντες ἐνοχὴς νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τῆς συνελεύσεως καὶ ζητήσῃ τὸν ἐνοχόν.

Μετὰ τὸν κ. Κουμουνοῦρον ἄλλοι πληρεξούσιοι, ἐζήτησαν ἀμέσως τὸν κατάλογον τῶν ἐνόχων καὶ τὴν σύστασιν ἐκτάκτου δικαστηρίου καὶ ἐπιτροπῆς τῆς κοινῆς σωτηρίας (*du salut public*)! καὶ ἄλλοι ἄλλα. Μετὰ δὲ ταῦτα λαβὼν τὸν λόγον ὁ Κ. Θ. Δηλιγιάννης ἀντετάχθη πρὸς τοὺς προτείναντας τοιαῦτα αὐστηρὰ μέτρα ἄνευ τινὸς ἀνάγκης. «Νομίζετε, εἶπεν, ὅτι ἡ πατρὶς εὐρίσκεται εἰς τὸν ἐσχάτον κίνδυνον, πρὸς ἀπατροπὴν τοῦ ὁποῖου δὲν φθάνει ἡ τακτικὴ νομοθεσία; Ὁ σκοπὸς ἡμῶν εἶναι νὰ κατάρτισωμεν τὴν πολιτείαν· ὥς προσέξωμεν μὴ διὰ τῶν μέσων τούτων καταστρέψωμεν τὴν πατρίδα. Δὲν διχνοφισθῶ τὰ διατρέχοντα, καὶ πρῶτος ἴσως ἐγὼ κατήγγειλα ταῦτα, ἂν δὲ ἡ κυβέρνησις ἐφαίνετο δραστηριότερα τὸ κακὸν δὲν ἤθελε φθάσει ἕως ἐδῶ. Μολαταῦτα καὶ ἤδη ἐλπίζω ὅτι τὸ ἐγκλημα εὐρίσκεται περιορισμένον ἐντὸς στενοτάτου κύκλου. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχει, δὲν βλέπω οὐδαμοῦ τὴν ἀνάγκην

τῶν ἐκτάκτων μέτρων ». Ὁ Κ. Πατσάλης ὅστις εἶ-
χεν ὑποβάλει τὰ ἀνωτέρω ψηφίσματα ἐπανελάθεν
ὅτι ἡ ἐπιείκεια τῆς Κυβερνήσεως ἀφῆκε τὸ ἐγκλημα
νὰ μεγαλυνθῇ. Ἐδείκνυνεν ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι
ὕπὲρ τῆς ἄκρας αὐστηρότητος, φρονεῖ ὅμως ὅτι τὰ
δικαστήρια δὲν ἐξαρκοῦσι πρὸς περιστολὴν τοῦ ἐγ-
κλήματος. Διὰ τοῦτο ἐπρότεινεν ὥστε δώδεκα μέλη
τῆς συνελεύσεως μετὰ τῶν δικαστῶν τοῦ Ἀρείου
Πάγου νὰ σχηματίσωσιν εἰδικὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις νὰ
προδικίῃ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐν τοῖς ψηφίσμασιν
ὀριζομένων ἐγκλημάτων. Μετὰ τὸν Κ. Πατσάλην ὁ
ὕπουργός τῶν ἐσωτερικῶν ἐξέθηκε τὴν ὑπόθεσιν ὡς
διέτρεξεν. « Ἐμάθομεν κατὰ πρῶτον, εἶπεν, ὅτι ὁ πρό-
ξενος τῆς Βρυκρίας ἐλάμβανε συνεχεῖς συνεντεύξεις
μετὰ διαφόρων προσώπων, καὶ ὅτι ἐδίδοε χρήματα.
Ἀμέσως ἡ κυβέρνησις ἐνόμισε καθήκόν της νὰ τῷ
ἀφαιρέσῃ τὰ ἐκτελεστήρια καὶ νὰ τὸν ἀποπέμψῃ.
Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης διάφοροι καταγγελλοῦν μᾶς
ἐδίδοντο περὶ διαφόρων προσώπων, δὲν μᾶς ἔφερον
ὅμως καὶ πράγματα. Πιστεύσατε ὅτι τὸ κύριον μέ-
λημα τῆς κυβερνήσεως ἦτο νὰ καταλάβῃ τὸ ἐγκλη-
μα ἐπ' αὐτοφώρῳ ὅπως τὸ καταστρέψῃ. Χθὲς ἡ κυ-
βέρνησις ἐνόμισεν, ὅτι ὤφειλε νὰ προβῇ καὶ εἰς ἄλ-
λα τινὰ μέτρα. Ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν συν-
έλαθεν ὁ ἡ 8 ἀξιωματικούς ἐν ἀργίᾳ ὄντας καὶ ἔ-
πεμψεν αὐτοὺς εἰς μέρη, τὰ ὅποια αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐξε-
λάξαντο, δραστηρίᾳ δὲ καὶ αὐστηρὰ ἀνάκρισις ἐξα-
κολουθεῖ νὰ γίνεσθαι, ἡ δὲ κυβέρνησις θέλει πράξῃ τὸ
καθῆκόν της ». Ἐπὶ τέλους παρεκάλει τὴν συνέλευ-
σιν νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν ἐπικεῖται κίνδυνος καὶ νὰ μὴ
προβῇ εἰς μέτρα μὴ ἀναγκαστικά.

Μετὰ ταῦτα ὁ Κ. Καλλιγᾶς, « χαίρω, εἶπεν, ὅτι αἱ
πληροφορίαι τοῦ Κ. ὑπουργοῦ ἐνισχύουσιν ἔτι μᾶλ-
λον τοὺς λόγους μου. Βλέπω ὅτι τὸ ἄγνωστον τοῦ
πράγματος κατατάραξε τὴν φαντασίαν μας, καὶ ἐκ
τοῦ φόβου τὸν ὅποιον ἐλαβόν τινες ὠρμήθησαν εἰς τὸ
νὰ προτείνωσι τοιαῦτα ἐκτακτὰ μέτρα. Ἐγὼ ἀντι-
τάττομαι πρὸς τοὺς τοιοῦτους, οὐχὶ μόνον κατὰ
τὴν παρούσαν περίστασιν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο πραγ-
ματικὸς καὶ ἀληθὴς κίνδυνος. Τὰ ἐκτακτὰ μέτρα,
κύριοι, εἶναι ἡ καταδικαὴ αὐτῆς τῆς ἐπανάστασεως,
καὶ ὅσοι ζητοῦσιν αὐτὰ καταδικάζουσι τὴν ὑπαρξίν
της. Ἐπανάστασις περιστοιχουμένη παρὰ τοῦ λαοῦ
τίποτε δὲν φοβεῖται εἶναι ἀνωτέρα πάντων. Ἄν ὑπάρ-
χωσιν ἀποπλανημένοι τινὲς, παραγνωρίζοντες τὴν
θέλησιν τοῦ ἔθνους, οὗτοι εἶναι παράφρονες. Τὰ ἐκ-
τακτὰ μέτρα λαμβάνονται ὅταν ἐξαντληθῶσι τὰ
συνήθη καὶ τακτικά. Ὅταν ὅμως οὐδὲν τῶν τακτι-
κῶν μέσων ἐδοκιμάσθῃ, θέλετε νὰ συλλάβωμεν τὰς
χιμαίρας διὰ τοιοῦτων ἐπινοημάτων; Ὁ μέγας ἀνὴρ
τῆς Ἰταλίας, ὁ Καβούρ, ἐνίκησεν ὅλας τὰς ἐπανα-
στάσεις, κατέβαλεν ὅλα τὰ προσκόμματα χωρὶς πο-

τε νὰ καταφύγῃ εἰς ἐκτακτὰ μέτρα. Καὶ νομίζετε
σεῖς, ὅτι ὅταν ὁ λαὸς ψυχρανθῇ ἐκ τῶν τοιούτων
πράξεων πρὸς τὴν ἐπανάστασιν, θὰ δυνήθητε νὰ τὴν
δικατερήσητε; Πῶς! σεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπανάστα-
σεως ἐρχεσθε καὶ θέλετε ν' ἀφαιρέσητε ἀπὸ τοῦ λαοῦ
τὸ δικαίωμα τοῦ δικάζειν; Θέλετε λοιπὸν ὅ,τι κα-
λὸν ἐδημιουργήθη ἐπὶ τοῦ Ὀθωνος νὰ τὸ καταστρέ-
ψετε σήμερον; » Οἱ λογικώτατοι οὗτοι λόγοι κατ-
έβριψαν πᾶσαν πρότασιν περὶ ἐκτάκτων μέτρων.

Μετὰ ταῦτα ὠμίλησε καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ναυ-
τικῶν καὶ ἐπανελάθεν ὅσα καὶ ὁ τῶν ἐσωτερικῶν
προσέθετο δὲ ὅτι οὐδεὶς πληρεξούσιος καταμηνύθη
ὡς ἐνοχος. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἂν ἀληθεύῃ ὅτι ἐν κανόνιον
ἀπεβιβάσθη εἰς Καλάμας ἐξ αὐστριακοῦ ἀεροπλοίου,
ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἔχει εἰδῆσιν. Ἐγένετο πρότασις νὰ
ἀποπεμφθῇ ἡ βρυκρικὴ πρεσβεΐα καὶ αὐτὴ ἡ τῆς
Αὐστρίας. Εἰς τῶν πληρεξουσίων, παριστάνων ὡς ἐ-
λασινὴν τὴν κατάστασιν τῆς Ἀκκωνίας καὶ Μεσση-
νίας, εἶπεν ὅτι χρήματα πολλὰ ἐδόθησαν ἐκεῖ, αἱ
στρατολογίαι γίνονται πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς πετούσης
δυναστείας, καὶ προσέτρεψε τὴν κυβέρνησιν νὰ λάβῃ
αὐστηρὰ μέτρα, ὅπως μὴ μεταδοθῇ τὸ μίσημα. Ὁ
ὕπουργός τῶν ναυτικῶν ἀπάντησεν ὅτι ἐλήφθησαν
ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπερά-
σισε νὰ παραπεμφθῶσιν εἰς τὰ τμήματα ἅπασαι αἱ
περὶ ἐκτάκτων μέτρων προτάσεις.

Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως ἐξελέχθη διὰ τὴν δεύ-
τερον τοῦτον μῆνα ὁ Κ. Α. Μωραϊτίνης.

Τὸ ὑπουργεῖον ἐπεχείρησεν οἰκονομίας ἀξιεπικινῶν
τὸ ἐπιχείρημα, ἀρκεῖ μόνον νὰ γίνωνται ἐφ' ὃ δεῖ
διότι οἰκονομία ἐφ' ὃ μὴ δεῖ εἶναι βλάβη. Ἐπὶ τοῦ
παρόντος κατήργησε τὰς πρεσβεΐας, πλὴν τῆς ἐν
Τουρκίᾳ, καὶ ἄλλας τινὰς θέσεις. Ἡ τῶν πρεσβειῶν
κατάργησις βεβαίως ἄτοπος, πρὸ πάντων σήμερον. Ἡ
ἐθνωφελὴς ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν εἶναι τοσοῦ-
τον καταφθνής, ὥστε περιττὸν νομίζομεν καὶ ἐλαχί-
στην ἀπόδειξιν νὰ ἐπιφέρωμεν. Ἡ Ἀγγλίς, εἰς περι-
στάσεις ἡμᾶς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας, ἔχει δύο πρεσβεί-
ας ἐνταῦθα καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν οὔτε ἓνα! Ἐὰν αἱ πρε-
σβεῖς δὲν ἦσαν κατ'ἀλληλοὶ αἱ διωρίζοντο ἄλλοι κα-
ταλληλότεροι ἀλλὰ νὰ πύσωσιν οἱ πρεσβεῖς ὅ,τι καὶ
αἱ ἀθώωται καὶ αἱ εὐγενέστεραι τῶν πράξεων καὶ τῶν
ἐπιθυμιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους παραμορφοῦνται
πολλάκις, καὶ ὅτε ἀνάγκη ὑπάρχει ἀνδρῶν ἱκανῶν
νὰ ἀντικρούωσιν ἐπιτοπίως τὰ ψεῦδη καὶ τὰς συκο-
φαντίας, τὸ λάθος μέγα.

Αἱ νεώτεραι παρὰ τῆς πολιτικῆς ἐπανάστασεως
εἰδήσεις εἶναι ἀόριστοι· αἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἐπιτεί-
νεται, οἱ δὲ ὅτι χαλαροῦται· ἀφορμὴ εὐρωπαϊκοῦ πο-

λέμου, ὥστενες ἐφοβήθησαν τὸ κατ' ἀρχάς, δὲν θὰ προκύψῃ ἐξ αὐτοῦ. Ἐν μόνον εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ σπουδαία αὕτη ἐσωτερικὴ διατάραξις τῆς Ρωσίας ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἡ παράταξις τῆς προσωρινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἑτέρου, ἐνισχύουσι τὴν Τουρκίαν.

Γενομένων ἀντικρίσεων περὶ τῶν λεγομένων ἐνεργειῶν ὑπὲρ τῆς Βαυαρικῆς δυναστείας, συνελήφθησαν τινες, καὶ ὀνομαστὶ ὁ στρατηγὸς Χ. Χατζῆ Πέτρος, Π. Μοναστηριώτης, κλ.

Τὴν Κυριακὴν (24 Φεβρουαρίου) ὠρκίσθη ἡ ἐθνοφυλακὴ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, τὸ θέαμα ἦτο λαμπρὸν καὶ κατανυκτικόν. Οἱ ὠρκισθέντες ἦσαν ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδες.

Διωρίσθη ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως Ἐπιτροπὴ ἕνα σκοπεῖν περὶ εὐρέσεως βασιλείας. Ἀγνοοῦμεν ὁποῖου εἴδους ὁδηγίαι ἐδόθησαν αὐτῇ· κοινῶς ὁμῶς λέγεται ὅτι θὰ ἀνασκαφῇ ἡγεμονίαν ἔχων συνταγματικὰς ἀρετάς. Πῶς θὰ γείνη ἡ ἀνασκαφὴ αὕτη, ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἀγνοοῦμεν. Ἐνθυμούμεθα μόνον τί ἔλεγε ὁ Thiers διὰ τὸν Α. Φίλιππον· *Le roi voulait ce que veulent tous les princes; bien sot qui s'en étonne, bien faible qui s'y soumet.*

Π Ο Ι Η Σ Ι Υ.

Ο ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ.

(Κατὰ τὸν Victor Hugo.)

Ὅτ' ἐπανερχετ' ἡ ὦρα καθ' ἣν ἀπονάρκωσις μαύρη
Κλείει πᾶν ὄμμ' ἀνοικτὸν ὑπὸ τὸν ἐπουράνιον θόλον,
Ὅραν τοιαύτην, τὴν νύκτα μονήρη του μάρτυρα ἔχων
Καὶ τὸν ἀπέραντον πέπλον τοῦ σκότους ὁ ἥρωας Κανούτος,
Εἶδε τὸν Σθένον, πατέρα αὐτοῦ, γηραιὸν σχεδὸν ἄναν,
Ἄνευ προουροῦ οὐδενός ἢ κυνὸς κἂν κοιμώμενον μόνον,
Τὸν ἐθανάτωσε λέγων, «Οὐδὲν οὐδ' αὐτὰς τί γινώσκει.»
Μετὰ δὲ τοῦτο ἀνέβ' εἰς τὸν θρόνον καὶ ἐγένετο ἀναξ.

Πάντοτε εἶχε τὴν νύκτα πιστὴν ὁδηγὸν εἰς τὰς μάχαις,
Καὶ τὴν ζωὴν του πιστῶς ἠκολούθει εὐήμερος μαῖρα.
Ἐξαιθριέμβους κερδαίνων καὶ θάνατος ὁ μέγας Κανούτος·
Ὅτε δ' ἀπῆλτα ἀνδρῶν γηραιῶν σεμνὸν σύλλογον, τότε
Ἦ παρούσα αὐτοῦ εἰς τὸ μέτωπον τῶν σκεπτομένων
ἔχυνε φέγγος, καὶ οὕτως ὁ ἡμῶν μονάρχης Κανούτος,
Διὰ ἡθῶν καθαρῶν καὶ φρονίμων θεσμῶν βασιλεύων,
Εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν γενέτειραν Δανιμαρκίαν
Ἐλκοσιν ἡσούς προσήρτησε γείτονας χώρας καὶ ἄλλας·
Πάλαι προσκλήσας καὶ θρόνον ἀκράδαντον τέλος ἐγείρας.
Σάξωνας, Πίκτας καὶ Κέλτας ὑπέταξε, καὶ τοὺς Βανδαλούς·
Καὶ τοὺς Βορούσσους μετ' ὅλων τῶν Σλάβων ἐκπνέοντες φύλον
ὑποτελεῖς εἰς τὸ σκήπτρον αὐτοῦ κατεκτέτατο. Ἐτι
Οἱ εἰς τὰ ἄγρια δάση πλανώμενοι ἄγριοι τέλος
ἔσχον αὐτὸν ἡγεμόνα. Πρὸς τοῦτοις τὴν μαύρην λατρείαν
τῶν τρομαλέων εἰδώλων τὴν Ῥήναν κατήργησεν ὅλως,

Καὶ τὸν Μαγχείρην τὸν ἄγριον, οὐτενὸς πρὸς τὸ ἐσπίρας
Ἀλλουρος ἄγριος ἤρχετο τρίδων τ' ἀπαίσια νῆα·
Ὅτε τὸν μέγαν ἀνέφερε Καίσαρα, «Ἦμεῖς οἱ δύο»
ἔλεγε. Φῶς πολικὸν ἐκ τοῦ κράνους τοῦ ἀνακτοῦ τούτου
ἔόρρε, καὶ ὁ θυμὸς τοῦ τὰ τέρατ' ἀπέπνιγε πάντα.
Εἶκοσιν ἔτη, καθ' ἃ τῆς Δανίας ἐκράτει τὸ σκήπτρον,
Ἦτο ὁ ἐξοχὸς πάντων ἱππεύς· καὶ ὁ πρῶτος τοξότης.
Μόλις τὴν ὕδραν νεκρὰν ἐθεώρει, καὶ τὸν ἰσχυρὸν του
ἔθετε πόδα εὐθύς εἰς τὰ τέκνα τῆς καὶ τὰ ἐπάτει·
Ὅλος ὁ βίος του, πλήρης ἀγάπης καὶ εὐδοῦ ὑπῆρχεν
ἔσχατον, φίλον τῶν δῆμων διήγημα· ἐκ τοῦ προχείρου
Οὗτος ὁ μέγας τοξότης ἐν ὧρα βαρύνει χειμῶνος
ἀράκοντας τρεῖς τῆς Σκωτίας ἐφόνευσε, δύο προσέτι
τῶν τῆς Σκανίας τυράννων εἰς ἄδην ἀπέστειλεν. Ἦρως
Ἦτο συνάμα καὶ γίγας ὁ μέγας ἐθνάρχης Κανούτος·
Καὶ τὰ τοῦ κόσμου συμβάντα ἐφαίνοντο ἔχοντα σχέσιν
πρὸς τὴν αὐτοῦ εἰμαρμένην. Πρὸ χρόνων δὲ δὲν ἐνθυμεῖτο
Ὅτι ὑπῆρξεν αὐτὸς πατροκτόνος. Ἀπέθνηε τέλος.
Ἐνδὸν μνημείου λιθίνου ἐτέθη. Παράκλησιν θεῶν
ἔφαλλεν ὁ τῆς Ἀάρας ἐπίσκοπος, κ' ἐμκλείειν ἔμνον
Ἐπὶ τοῦ τῶνδου αὐτοῦ, ἐπιλέγων ἐπ' ἣν ὁ Κανούτος
Ἄγιοι, μέγας μονάρχης, καὶ ἐτι ὁσμήν εὐνοῖας
ἔπεμπεν ἐπὶ τοῦ κόσμου τοῦ ἀνακτοῦ τούτου ἡ μνήμη·
ἔλεγον δὲ ἱερεῖς τὸ μνημόσυνον ἱεροοργανοῦντες,
Ὅτι τὸν ἐδλεπον πλήρη δυνάμει, δόξης καὶ φώτων,
Ὅσπερ προφῆτην καθήμενον ἤδη, μακάριον ὅλως
Ἐν δεξιῇ τοῦ Θεοῦ.

Ἦ ἐσπέρα προέβη. Τὸ μέγα
Ὅργανον ἔπαυσε χόνον θρηνηώδεις μολπὰς, κ' ἐπὶ τέλους
Ἐκ τοῦ ζοφώδους ναοῦ οἱ σεμνοὶ ἱερεῖς ἐξεληθόντες
Τὸν τεθνεῶτα μονάρχην ἐντὸς τοῦ μνημείου ἀφῆκαν.
Τότε αὐτὸς ἀνιγέρθη, τὰ ὄμματα ἤνοιξε τότε,
ἔλαβε δὲ τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ καὶ ἐξῆλθε τοῦ τάφου.
Τείχη καὶ πύλας, καθ' ὅς εἰς τὰ φάσματα εἶναι ὁμίχλη,
Τὰ διεπέρασε φεύγων. Τὴν θάλασσαν δὲ τὴν βαθεῖαν,
Ἦτοι καὶ θόλους καὶ πύργους ἡσυχῶς ἀντικαθρεπτίζει·
Τοὺς τῆς Ἀλτόνης, Ἀάρας καὶ τῆς Ἐλσινώρας, διέβη
Ἦκουε δὲ ἡ σκιά τοῦ ζοφώδους μονάρχου τὸ βῆμα,
Καίπερ αὐτοῦ ἀθροῦδως βαδίζοντος, ὄντος ὀνείρου.
Ἐφθασεν εἰς τοῦ Σαδῶνους τὸ μέγα βουνὸν ὁ Κανούτος,
Καὶ πρὸς τὸν ἄγριον πρόπαππον τοῦτον αὐτοῦ πλησιάσας,
Εἶπεν, «ὦ ἄφες με ὄρος, ὦ ἔδρα βοῶντων ἀνέμων,
• Ἄφες νὰ κόψω τεμάχιον ἐν ἀπὸ τὴν χιονώδη
• Χλατιάν σου, θέλω νὰ κάμω ἐν σάβανον, ἔρημε πάππη!»
Τὸν ἀνεγνώρισε τ' ὄρος καὶ τὸ ζητιθὲν παρεδόχθη·
ἔλαβε δὲ ὁ Κανούτος τὸ ἄθραυστον ξίφος του τότε,
Κ' ἐπὶ τοῦ ὄρους μεστὸς φορκιάσεως ἔκοψε μέγα
Τμήμα χιόνος ἐποίησε σάβανον, κ' ἔπειτα εἶπεν·
• Ὅρος ἀρχαῖον, ὁ θάνατος φῶς ἀμυδρὸν ἐδῶ χύνει·
• Ποῖαν ὁδὸν θέλω λάβει τὸν πλάστην Θεὸν ἵνα εὕρω;
• —Φάσμα, ἀπεκρίθη τὸ ὄρος τὸ μαύρον, τὸ θλίβιν ἐμπνέον·
Κ' εἰς αἰωνίας νεφέλας τὸ μέγα του μέτωπον κρύπτει·
• Φάσμα, ὁδὸν δὲν γνωρίζω· ἐδῶ ἐγὼ εἶμαι· Καὶ τότε
Τ' ὄρος ἀφῆκεν ἐν μέσῳ τῶν πάγων μονάζαν, κ' ἐντεῦθεν
Μέτωπον φέρων ὀρθόν, καὶ φορῶν τὸ λευκὸν σάβανόν του
Ἦδεν μόνος ὁ ἀναξ Κανούτος, κ' ἐκείθεν εἰσῆλθε
Πόρρωθεν τῆς Νορδηγίας καὶ πόρρωθεν τῆς Ἰσλανδίας,
Εἰς τὴν μεγάλην σιγὴν καὶ ἐντὸς τοῦ μεγάλου ἑρέβους·
Ὅπισθεν ἤδη αὐτοῦ διελύθη ὁ σκότιος κόσμος,
Μόνος δ' εὐρέθη αὐτὸς ψυχῇ, φάσμα καὶ ἄθρονος ἀναξ.
Εἶπε τὸ Ἄπειρον, μέγα προπύλαιον φορκίαν ἐμπνέον,
Ἄπαινον ὁδὸν. Δι' αὐτοῦ ἡ χωροῦς ἀστραπὴ αἰρνιδίως